

מגילת אסתר

ברכות לפני קריאת המגילה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר
קדשנו במצותיו וצונו על מקרא מגלה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שעשה
נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהחיינו
וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

פרק א

א ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד־פוש שבע ועשרים ומאה מדינה: ב בימים
ההם כשבת | המלך אחשורוש על כפא מלכותו אשר בשושן הבירה: ג בשנת שלוש למלכו עשה
משתה לכל־שריו ועבדיו חיל | פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: ד בהראתו את־עשר
כבוד מלכותו ואת־יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ה ובמלואת | הימים האלה
עשה המלך לכל־העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועדיקמן משתה שבעת ימים בחצר גנת
ביתן המלך: ו חור | ברפס ותכלת אחוזו בחבלי־בוץ וארגמן על־גלילי כסף ועמודי שש מפות |
זהב וכסף על רצפת בהט־ושש ודר וסחרת: ז והשקות בכלי זהב וכלים מפלים שונים ויון מלכות
רב כיד המלך: ח והשתיה כדת אין אנם כייבן | יסד המלך על פלירב ביתו לעשות פרצון איש
ואיש: ט גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש: י ביום
השביעי כטוב לב־המלך ביין אמר למהומן בותא הרבונא בנתא ואבנתא ותר וכרפס שבעת
הפריסים המשרתים את־פני המלך אחשורוש: יא להביא את־ושתי המלכה לפני המלך בכתר
מלכות להראות העמים והשרים את־יפיה פי־טובת מראה היא: יב ותמאן המלכה ושתי לבוא
בדבר המלך אשר כיד הפריסים ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו: יג ויאמר המלך לחכמים
ידעי העתים כיבן דבר המלך לפני פלידעי דת ודין: יד והקרב אליו פרשנא שתר אדמתא
תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי | פרס ומדי ראי פני המלך הישכים ראשנה בפלכות:
טו בדת מהלעשות במלכה ושתי על | אשר לא־עשתה את־מאמר המלך אחשורוש כיד הפריסים:
טז ויאמר מומכן [מומוכן] לפני המלך והשרים לא על־המלך לבדו עותה ושתי המלכה פי על־פל
השרים ועל־פל־העמים אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש: יז פייצא דבר־המלכה על־פל־הנשים
להבוות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את־ושתי המלכה לפני ולא־באה:

נא לשמור על קדושת התפילה (שעון גניזה).

יח והיום הזה תאמרנה | שרות פרסומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף: יט אסעל המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדתי פרסומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אחשוורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה מפנה: כ ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועדיקמן: כא ויטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן: כב וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואלעם ועם פלשונו להיות כל איש שרר בביתו ומדבר בלשון עמו:

פרק ב

א אחר הדברים האלה בשך חמת המלך אחשוורוש זכר את יושתיה ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה: ב ויאמרו נערי המלך משרתיו ויבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה: ג ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אליד הגא סרים המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיהן: ד והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי ויטב הדבר בעיני המלך ויעש כן: ה איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני: ו אשר הגלה מירושלים עסי הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל: ז ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דודו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: ח ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אליד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אליד הגי שמר הנשים: ט ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים: י לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד: יא ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה: יב ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלך אחשוורוש מקץ היות לה בדת הנשים שנים עשר חודש כי בן ימלאו ימי מרוקיהן ששה חדשים בשמן המור וששה חדשים בפשמים ובתמרוקי הנשים: יג ובזה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ונתן לה לבוא עמה מבית הנשים עדי בית המלך: יד בערב א היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני אליד שעשגו סרים המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אסחפץ בה המלך ונקראה בשם: טו ובהגיע תר אסתר בת אביהיל דד מרדכי אשר לקחלו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת חן בעיני בלראיה: טז ותלקח אסתר אל המלך אחשוורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא החדש טבת בשנת שבע למלכותו: יז ויאהב המלך את אסתר מפלה הנשים ותשא חן וחסד לפניו מפלה בתולת וישם בתר מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי: יח ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת פיד המלך: יט ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי ישב בשער המלך: כ אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה באשר צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו: כא בימים ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בגתו ותרש שני סריסי המלך משמרי הפה ויבקשו לשלח יד במלך אחשוורוש: כב ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: כג ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך:

גא לשמור על קדושת התפילה (סעון גניזה).

פרק ג

א אחר | הדברים האלה גדל המלך אחשורוש את־המן בן־המדתא האנגי וינשאהו וישם את־כסאו מעל פלי־השרים אשר אתו: ב וכל־עבדי המלך אשר־בשער המלך כרעים ומשתחויים להמן פייכן צוהילו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה: ג ויאמרו עבדי המלך אשר־בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך: ד ויהי באמרם [כאמרם] אליו יום ויום ולא שמע אליהם ויגידו להמן לראות הנעמדו דברי מרדכי פיי־הגיד להם אשר־הוא יהודי: ה וירא המן פיי־אין מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה: ו ויבו בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו פיי־הגידו לו את־עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את־פלי־היהודים אשר בכל־מלכות אחשורוש עם מרדכי: ז בחדש הראשון הוא־חדש ניסן בשנת שתים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום | ליום ומחדש לחדש שנים־עשר הוא־חדש אדר: ח ויאמר המן למלך אחשורוש ישנו עסי־אחד מפזר ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם שנות מפלעים ואת־דתי המלך אינם עשים ולמלך אינ־שוה להניחם: ט אם־על־המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים כפר־כסף אשקול על־ידי עשי המלאכה להביא אל־נגזי המלך: י ויסר המלך את־טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן־המדתא האנגי צרר היהודים: יא ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והעם לעשות בו כפוב בעיניך: יב ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל־אשר־צוה המן אל אחשדרפני־המלך ואל־הפחות אשר | על־מדינה ומדינה ואל־שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם פלשונו בשם המלך אחשורוש נכתב ונחתם בטבעת המלך: יג ונשלח ספרים ביד הרצים אל־כל־מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את־פלי־היהודים מצער ועד־זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים־עשר הוא־חדש אדר ושללם לבו: יד פתשגן הכתב להצטן דת בכל־מדינה ומדינה גלוי לכל־העמים להיות עתדים ליום הנה: טו הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשותת והעיר שושן נבוכה:

פרק ד

א ומרדכי ידע את־כל־אשר נעשה ויקרע מרדכי את־בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדלה ומרה: ב ויבוא עד לפני שער־המלך פי אין לבוא אל־שער המלך בלבוש שק: ג ובכל־מדינה ומדינה מקום אשר דבר־המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: ד ותבואינה [ותבואנה] נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתחלחל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את־מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ה ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניו ותצוהו על־מרדכי לדעת מהיזה ועל־מה־זה: ו ויצא התך אל־מרדכי אל־רחוב העיר אשר לפני שער־המלך: ז ויגדלו מרדכי את פלי־אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על־נגזי המלך ביהודים [ביהודים] לאבדם: ח ואת־פתשגן כתב־הדת אשר־נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את־אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל־המלך להתחנן־לו ולבקש מלפניו על־עמה: ט ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי: י ותאמר אסתר להתך ותצוהו אל־מרדכי: יא פלי־עבדי המלך ועם־מדינות המלך יודעים אשר פלי־איש ואישה אשר יבוא־אל־המלך אל־החצר הפנימית אשר לא־יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט־לו המלך את־שרביט הנהב והיה ואני לא נקראתי לבוא אל־המלך זה שלשים יום: יב ויגידו למרדכי

נא לשמור על קדושת התפילה (שעון גניזה).

את דברי אסתר: יג ויאמר מרדכי להשיב אליאסתר אלתדמי כנפשך להמלט ביתהמלך מפליהיודים: יד כי אסיההרש תהרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים מפקום אחר ואת וביתאביך תאבדו ומי יודע אסילעת פזאת הגעת למלכות: טו ותאמר אסתר להשיב אלמרדכי: טז לך פגום אתפליהיודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואלתאכלו ואלתשתו שלשת ימים לילה ויום גםאני ונערתי אצום פן ובכן אבוא אליהמלך אשר לאיכדת וכאשר אבדתי אבדתי: יז ויעבר מרדכי ויעש ככל אשרצוהה עליו אסתר:

פרק ה

א ויהי | ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בהצר ביתהמלך הפנימית נכה בית המלך והמלך יושב עלכפא מלכותו בבית המלכות נכה פתח הבית: ב ויהי כראות המלך אתאסתר המלכה עמדת בהצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך לאסתר אתשרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ג ויאמר לה המלך מהלך אסתר המלכה ומהבקשתך עדיחצי המלכות ונתן לך: ד ותאמר אסתר אסעליהמלך טוב יבוא המלך והמן היום אליהמשתה אשר עשיתי לו: ה ויאמר המלך מהרו אתהמן לעשות אתדבר אסתר ויבא המלך והמן אליהמשתה אשרעשתה אסתר: ו ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מהישאלתך ונתן לך ומהבקשתך עדי חצי המלכות ותעש: ז ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי: ח אסמצאתי חן בעיני המלך ואס עליהמלך טוב לתת אתישאלתי ולעשות אתבקשתי יבוא המלך והמן אליהמשתה אשר אעשה להם ומהר אעשה כדבר המלך: ט ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב וכראות המן אתמרדכי בשער המלך ולאקם ולאזע מפניו וימלא המן עלמרדכי חמה: י ויתאפק המן ויבוא אלביתו וישלח ויבא אתאהביו ואתזרש אשתו: יא ויספר להם המן אתקבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו עליהשרים ועבדי המלך: יב ויאמר המן אף לאהביאה אסתר המלכה עסיהמלך אליהמשתה אשרעשתה פי אסאותי וגםלמחר אני קרואלה עסיהמלך: יג וכלזה איננו שוה לי בכלעת אשר אני ראה אתמרדכי היהודי יושב בשער המלך: יד ותאמר לו זרש אשתו וכלאהביו יעשויעץ גבה חמשים אמה ובבקר | אמר למלך ויתלו אתמרדכי עליו ובאעסיהמלך אליהמשתה שמח וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ:

פרק ו

א כלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא אתספר הזכרנות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך: ב וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי עליבגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי הפף אשר בקשו לשלח יד במלך אחשוורוש: ג ויאמר המלך מהנעשה יקר וגדולה למרדכי עליזה ויאמרו נערי המלך משרתיו לאנעשה עמו דבר: ד ויאמר המלך מי בהצר והמן בא להצר ביתהמלך החיצונה לאמר למלך לתלות אתמרדכי עליהעץ אשרהכין לו: ה ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בהצר ויאמר המלך יבוא: ו ויבוא המן ויאמר לו המלך מהלעשות באיש אשר המלך הפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר מפני: ז ויאמר המן אליהמלך איש אשר המלך הפץ ביקרו: ח ויבאו לבוש מלכות אשר לבשיבו המלך וסום אשר רכב עליו המלך ואשר נתן פתר מלכות בראשו: ט ונתון הלבוש והסום עלידיאיש משרי המלך הפרתמים

נא לשמור על קדושת התפילה (סעון גניחה).

והלבישו את־האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרפיכהו עליהם ברחוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: י ויאמר המלך להמן מהר קח את־הלבוש ואת־הפוס כֹּאֲשֶׁר דברת ועשה־כן למרדכי היושב בשער המלך אל־תפל דבר מכל אשר דברת: יא ויִקַּח הַמֶּן אֶת־הַלְבוּשׁ וְאֶת־הַפּוֹס וַיִּלְבַּשׁ אֶת־מַרְדֳּכָי וַיִּרְכַּיְבֵהוּ בְּרֻחוֹב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כְּכֹה וַעֲשֵׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: יב וַיֵּשֶׁב מַרְדֳּכָי אֶל־שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן נִדְחַף אֶל־בֵּיתוֹ אֲבָל וְחַפּוּי רֹאשׁ: יג וַיִּסְפֵּר הַמֶּן לִזְרָשׁ אֲשֶׁתּוֹ וְלִכְל־אֶהְיֶה אֵת כָּל־אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרַשׁ אֲשֶׁתּוֹ אִם מִזְרַע הַיְהוּדִים מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר הַחֹלֹת לְנַפְל לְפָנָיו לֹא־תֹכַל לוֹ כִּי־נַפּוּל תַּפּוּל לְפָנָיו: יד עוֹדֵם מִדְּבָרִים עִמוֹ וּמְרִיסי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהִלוּ לְהַבִּיא אֶת־הַמֶּן אֶל־הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

פרק ז

א וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לְשִׁתּוֹת עִם־אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: ב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִשְׁתֶּה הַיַּיִן מִה־שְּׂאֵלְתֶךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִנָּתֵן לְךָ וּמִה־בְקִשְׁתֶּךָ עַד־חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂ: ג וְתַעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתֹאמַר אִם־מִצְאָתִי הֵן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּתֵן־לִי נַפְשִׁי בְּשְׂאֵלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי: ד כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁמִיד לְהַרְגוֹ וְלֹאֲבֹד וְאֵלּוּ לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכַרְנוּ הַחֲרָשָׁתִי כִּי אֵין הַצָּר שׁוּחַ בְּנֹק הַמֶּלֶךְ: ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאִיזָה הוּא אֲשֶׁר־מְלָאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: ו וְתֹאמַר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הֵמֶן הָרַע הַזֶּה וְהַמֶּן נִבְעַת מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: ז וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחִמְתּוֹ מִמִּשְׁתֶּה הַיַּיִן אֶל־גִּזַּת הַבַּיִת וְהַמֶּן עָמַד לְבַקֵּשׁ עַל־נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי־כִלְתָּה אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: ח וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּזַּת הַבַּיִת וְאֶל־בֵּית אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה הַזֶּה וְהַמֶּן נִפְל עַל־הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הַגֵּם לְכַבּוֹשׁ אֶת־הַמַּלְכָּה עִמִּי בְּבֵית הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפְנֵי הַמֶּן חָפוּ: ט וַיֹּאמֶר הַרְבִּינָה אֶחָד מִן־הַפְּרִיסִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הַנְּהַיְעִץ אֲשֶׁר־עָשָׂה הַמֶּן לְמַרְדֳּכָי אֲשֶׁר דְּבַר־טוֹב עַל־הַמֶּלֶךְ עָמַד בְּבֵית הַמֶּן גְּבוּהַ חֲמִשִּׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְחֹו עָלָיו: י וַיִּתְּלוּ אֶת־הַמֶּן עַל־הַעֵץ אֲשֶׁר־הִכִּין לְמַרְדֳּכָי וְחִמַּת הַמֶּלֶךְ שָׁכְבָה:

פרק ח

א בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוּשׁ לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת־בֵּית הַמֶּן צָרַר הַיְהוּדִים [הַיְהוּדִים] וּמַרְדֳּכָי כֹּא לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי־הִגִּידָה אֶסְתֵּר מַה הוּא־לָהּ: ב וַיִּסֵּר הַמֶּלֶךְ אֶת־מִבְעַתּוֹ אֲשֶׁר הָעֵבִיר מִהֶמֶן וַיִּתְּנָה לְמַרְדֳּכָי וְתִשָּׂם אֶסְתֵּר אֶת־מַרְדֳּכָי עַל־בֵּית הַמֶּן: ג וְתוֹסַף אֶסְתֵּר וְתִדְבַר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְתַפֵּל לְפָנֵי רַגְלָיו וְתִבְכֶּה וְתִתְחַנְּנֶלּוּ לְהַעֲבִיר אֶת־רַעַת הַמֶּן הָאֲנֹכִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל־הַיְהוּדִים: ד וַיִּשָּׂם הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת שְׂרָבְטָה וְהִזְכִּיב וְתָקַם אֶסְתֵּר וְתַעֲמֹד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: ה וְתֹאמַר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם־מִצְאָתִי הֵן לְפָנָיו וְכִשֶּׁר הַדָּבָר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו וְכַתֵּב לְהַשִּׁיב אֶת־הַפְּרִיסִים מִחֲשֶׁבֶת הַמֶּן בְּזִיתְהִמְדוּתָא הָאֲנֹכִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאֲבֹד אֶת־הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: ו כִּי אִיכָבָה אוֹכַל וְרֹאיתִי בְּרַעָה אֲשֶׁר־יִמְצָא אֶת־עַמִּי וְאִיכָבָה אוֹכַל וְרֹאיתִי בְּאֲבָדֵן מוֹלְדֹתַי: ז וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוּשׁ לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְלְמַרְדֳּכָי הַיְהוּדִי הַזֶּה בֵּית־הַמֶּן נָתַתִּי לְאֶסְתֵּר וְאֵתוֹ תִּלְו עַל־הַעֵץ עַל־אֲשֶׁר־שָׁלַח יָדוֹ בַּיְהוּדִים [בַּיְהוּדִים]: ח וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל־הַיְהוּדִים כְּפֹטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחִתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אֲשֶׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־הַמֶּלֶךְ וְנִחְתָּמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין

נא לשמור על קדושת התפילה (שעון גניזה).

להשיב: ט ויקראו ספריהמלך בעתההיא בחדש השלישי הואהחדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב בכלאשריצוה מרדכי אליהיהודים ואל האהשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר | מהדו ועדפוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם פלשנו ואלהיהודים ככתבם וכלשונם: י ויכתב בשם המלך אחשורש ויהתם במבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בפוסים רכבי הרכש האהשתרנים בני הרמכים: יא אשר נתן המלך ליהודים | אשר בכלעירועיר להקהל ולעמוד עלנפשם להשמיד ולהרג ולאבד אתכלחיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבו: יב ביום אחד בכלמדינות המלך אחשורוש בשלושה עשר לחדש שניםעשר הוא חדש אדר: יג פתשגן הכתב להנתן דת בכלמדינה ומדינה גלוי לכלהעמים ולהיות היהודיים (היהודים) עתודים [עתידים] ליום הזה להנקם מאיביהם: יד הרצים רכבי הרכש האהשתרנים יצאו מבחלים ודחופים בדבר המלך וחדת נתנה בשושן הבירה: טו ומרדכי יצא | מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוץ וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה: טז ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר: יז ובכלמדינה ומדינה ובכלעיר ועיר מקום אשר דבריהמלך ודתו מגיע שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתיחדים כי נפל פחדהיהודים עליהם:

פרק ט

א ובשנים עשר חדש הואהחדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבריהמלך ודתו להעשות ביום אשר שפרו איבי היהודים לשלום בהם ונהפוך הוא אשר ישלמו היהודים המה בשנאייהם: ב נקהלו היהודים בעריהם בכלמדינות המלך אחשורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפנייהם פינפל פחדם עלכלהעמים: ג וכלשרי המדינות והאהשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים אתהיהודים פינפל פחדמרדכי עליהם: ד פיגדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכלהמדינות פייהאיש מרדכי הולך וגדול: ה ויבו היהודים בכלאיבייהם מפתחרב והרג ואבדן ויעשו בשנאייהם רצונם: ו ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש: ז ואת | פרשנדתא ואת | דלפון ואת | אספתא: ח ואת | פורתא ואת | אדליא ואת | ארידתא: ט ואת | פרמשתא ואת | אריסי ואת | ארדי ואת | ויזתא: י עשרת בני המן בןהמדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו אתידם: יא ביום ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך: יב ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בנייהמן בשאר מדינות המלך מה עשו ומהשאלתך וינתן לך ומהיפקשתך עוד ותעש: יג ותאמר אסתר אסעלמהמלך טוב ינתן גסמחר ליהודים אשר בשושן לעשות בדת היום ואת עשרת בנייהמן יתלו עליהעץ: יד ויאמר המלך להעשות כן ונתתן דת בשושן ואת עשרת בנייהמן תלו: טו ויקהלו היהודיים [היהודים] אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו אתידם: טז ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו | ועמד עלנפשם ונוח מאיביהם והרג בשנאייהם חמשה ושבעים אלף ובבזה לא שלחו אתידם: יז ביוםשלשה עשר לחדש אדר ונוח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: יח והיהודיים [היהודים] אשר בשושן נקהלו בשלושה עשר בו ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: יט עליפן היהודים הפרוזים [הפרזים] הישבים בערי הפרוזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלות מנות איש לרעהו: כ ויכתב מרדכי אתהדברים האלה וישלח ספרים אלכלהיהודים אשר בכל

נא לשמור על קדושת התפילה (שמן גניחה).

מדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים: כא לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר
 להדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה: כב כימים אשר נהו בהם היהודים מאובייהם
 וההדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוה
 מנות איש לרעהו ומתנות לאכיונים: כג וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב
 מרדכי אליהם: כד כי המן בן המדתא האנגי צרר כל היהודים השב עליה יהודים לאבדם והפיל
 פור הוא הגורל להמם ולאבדם: כה ובבאה לפני המלך אמר עס הספר ישוב מחשבתו הרעה
 אשר השב עליה יהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו עלי עץ: כו עלין קראו לימים האלה פורים
 עלישם הפור עלין על כל דברי האגרת הזאת ומה דראו עלי ככה ומה הגיע אליהם: כז קימו וקבל
 [וקבלו] היהודים | עליהם | ועל זרעם ועל פליהנלויים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים
 האלה ככתבם וכומנם בכל שנה ושנה: כח והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה
 ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף
 מזרעם: כט ותכתב אסתר המלכה בת אביהיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת
 הפורים הזאת השנית: ל וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות
 אחשוורוש דברי שלום ואמת: לא לקים את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי
 היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וזעקתם: לב ומאמר אסתר
 קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר:

פרק י

א וישם המלך אחש רשו [אחשוורוש] | מס עליה ארץ ואי הים: ב וכלי מעשה תקפו וגבורתו ופרשת
 גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלואיהם כתובים עלי ספר דברי הימים למלכי מדי ופרם: ג כי |
 מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ולדבר שלום
 לכל זרעו:

ברכות לאחר קריאת המגילה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, הרב את ריבנו והדן
 את דיננו והנוקם את נקמתנו והמשלם גמול לכל איבי
 נפשנו, והנפרע לנו מצרינו. ברוך אתה יי, הנפרע לעמו
 ישראל מכל צריהם, האל המושיע.

שושנת יעלב צהלה ושמחה, בראותם יחד תבלת מרדכי. תשועתם הית
 לנצח, ותקותם בכל דור ודור. להודיע שכל קניך לא יבשו, ולא יפלמו
 לנצח כל החוסים בך. ארור המן אשר בקש לאבדי, ברוך מרדכי היהודי.
 ארורה זרש אשת מפיחרי, ברוכה אסתר בעדי. וגם הרבונה זכור לטוב.